Για το βιβλίο του Δημήτρη Κουφοντίνα, την τρομοϋστερία και κυρίως την αντίσταση

Του Νίκου Γιαννόπουλου

Είναι κάπως τραγικό, και συνάμα ολίγον αστείο, ότι δώδεκα χρόνια μετά το "τρομοκαλοκαίρι" του 2002 υποχρεωνόμαστε, υποχρεώνομαι, να αντιμετωπίσουμε την ίδια τρομοϋστερία, την ίδια ογκώδη άγνοια, τα ίδια στερεότυπα, την ίδια κακογουστιά. Φυσικά, περίμενα ότι με την έκδοση του βιβλίου του Δημήτρη Κουφοντίνα και τον δικό μου πρόλογο σε αυτό θα δημιουργηθεί ο γνωστός θόρυβο. Η αλήθεια όμως είναι ότι είμαι κάπως έκπληκτος με την ένταση της επίθεσης των πολιτικών και των δημοσιογραφικών επιτελείων, με αυτή τη στημένη οργή, που αν δεν την ξέρεις μπορεί και να σε τρομάξει, αλλά αν την ξέρεις, σίγουρα θα σε αηδιάσει.

Ο Δημήτρης Κουφοντίνας, λοιπόν, σχεδόν δώδεκα χρόνια έγκλειστος στην απομόνωση των φυλακών Κορυδαλλού, από τα οποία τα δύο ολομόναχος, πράγμα που δεν έχει συμβεί ούτε στις διαβόητες φυλακές Σταμχάιμ της Γερμανίας, αποφάσισε να γράψει ένα βιβλίο που με κορμό την προσωπική του διαδρομή, από το 1973, περιγράφει την κατάσταση του κινήματος, ιδιαίτερα του μεταπολιτευτικού, και γενικότερα την πολιτική ζωή του τόπου, αναφέρεται στο ρόλο της Αριστεράς και των ποικίλων "Αριστερών", προσπαθώντας να εξηγήσει τη δική του διαδρομή, από το ανεξάρτητο ταξικό κίνημα στο πολύμορφο και στη συνέχεια στο ένοπλο.

Είναι από τα ελάχιστα βιβλία πολιτικών κρατουμένων στον κόσμο που αναφέρεται ελάχιστα στη φυλακή και κυρίως στο "έξω". Είναι ένα κείμενο βιωματικό, πολιτικό, ιδεολογικό, ένα κείμενο στο οποίο ο συγγραφέας, με όση ειλικρίνεια μπορεί να του εξασφαλίσει η θέση στην οποία βρίσκεται, περιγράφει, αναλύει, τέμνει, απολογίζει, κριτικάρει, προτείνει. Βεβαίως αυτοί που ουρλιάζουν, είτε στους διαδρόμους της Βουλής είτε στα κανάλια, είναι ούτως ή άλλως ξένοι και με τον αναστοχασμό, και με τον απολογισμό, και με την αυτοκριτική, και με την πρόταση. Το μόνο που προτείνουν είναι "νόμος και τάξη"΄ το μόνο που προτάσσουν είναι ότι η κυβέρνηση μπορεί να τα έχει κάνει χάλια, αλλά το κράτος είναι η μόνη αυθεντία΄ το μόνο που επιδιώκουν είναι αυτή τη συρρικνωμένη "νομιμότητά" τους, που εξευτελίζει κι αυτήν ακόμα την κοινοβουλευτική δημοκρατία, μετατρέποντάς τη σε θέατρο έκδοσης πράξεων νομοθετικού περιεχομένου. Αυτοί λοιπόν, το μόνο που μπορούν να πουν είναι ότι "ο δολοφόνος δεν δικαιούται διά να ομιλεί", ότι μια οργάνωση που διέπραξε εκτελέσεις δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο παρά μια εγκληματική οργάνωση, ότι εν πάση περιπτώσει, ο φιλήσυχος πολίτης, δεξιός ή αριστερός, όσο κι αν υποφέρει από την κυβερνητική και την κρατική πολιτική, δεν μπορεί παρά να συνταχθεί με την κρατική εξουσία και τους προπαγανδιστές της. Γι΄ αυτό ουρλιάζουν, γι΄ αυτό θυμούνται αυτοί, οι απόγονοι των δωσιλόγων, τον ΕΛΑΣ και τον ΔΣΕ, γι΄ αυτό αναγνωρίζουν μεν το δικαίωμα στην έκφραση, αλλά όπως και το ιερό δικαίωμα στην απεργία, καλό είναι να μην ασκείται όταν δημιουργεί προβλήματα στους κυρίαρχους.

Εμείς λοιπόν, και εγώ προσωπικά, ανέκαθεν θεωρούσαμε τις ένοπλες οργανώσεις που αγωνίζονται κατά του καπιταλισμού πολιτικές οργανώσεις, της Αριστεράς ή του αναρχικού χώρου, και όσους διώκονται για συμμετοχή σε αυτές, είτε την αρνούνται είτε την αποδέχονται, πολιτικούς κρατούμενους. Για να είμαστε ειλικρινείς, και αυτοί που ουρλιάζουν για "στυγνούς δολοφόνους" το ίδιο πιστεύουν. Γιατί πώς αλλιώς εξηγείται ότι,

ενώ αρνούνται μετά βδελυγμίας τον όρο “πολιτικοί κρατούμενοι”, τους επιβάλλουν ειδικές συνθήκες κράτησης, ειδικές συνθήκες δίκης, ειδικές καταδίκες; Πώς εξηγείται ότι στην απόφαση του δικαστηρίου για τη δίκη της 17Ν, μια δίκη “απλών εγκληματιών”, το σκεπτικό είναι τόσο πολιτικό, ώστε επιστρατεύει ακόμα και ρητά του Λένιν; Και τέλος πάντων, πολλοί κρατούμενοι έχουν γράψει βιβλία, και πολλοί κρατούμενοι δεν έχουν τηρήσει τους όρους της άδειας εξόδου από τη φυλακή: πώς εξηγείται ότι η φυγή του Χριστόδουλου Ξηρού οδήγησε στην έναρξη του νέου κύκλου τρομοϋστερίας, που τώρα κλιμακώνεται με την έκδοση του βιβλίου του Δημήτρη Κουφοντίνα;
Σε ό,τι μας αφορά, με τον συνοπτικό όρο “σύντροφοι που κάνουν λάθος”, αντιμετωπίσαμε τις ένοπλες αντικαπιταλιστικές οργανώσεις ως τμήμα του κινήματος, και γι΄ αυτό εκφράσαμε και συνεχίζουμε να εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας σ΄ αυτές και στους κρατούμενούς τους. Σε ό,τι μας αφορά επίσης, στις δεκαετίες που συμμετέχουμε ενεργά στο κίνημα κατά της κρατικής τρομοκρατίας, και διαβάζοντας για προηγούμενες εποχές, μάθαμε ότι η κάθε εξουσία πάντα αποϊδεολογικοποιεί τον εχθρό της: τον λέει εαμοβούλγαρο, αναρχοσυμμορίτη, τρομοκράτη. Και βεβαίς μάθαμε ότι όσους δεν δέχονται να υποταχτούν στα όρια της αστικής νομιμότητας, όπως αυτή ορίζεται κάθε φορά, τους αποκαλούν πάντα συνοδοιπόρους. Και εδώ το γαϊτανάκι σχοινοβατεί στα όρια του γελοίου. Το Δίκτυο στηλιτεύεται ως συνοδοιπόρος της 17Ν. Και βεβαίως ο ΣΥΡΙΖΑ, αφού στηλιτεύεται ως συνοδοιπόρος του Δικτύου, με τη γνωστή επαγωγική λογική, στηλιτεύεται και ως συνοδοιπόρος της 17Ν. Και ο χορός καλά κρατεί.

Εντάξει, η κυβέρνηση, μην έχοντας τίποτα άλλο να προσφέρει στον πληθυσμό, πέρα από τάξη και ασφάλεια, φυσικά καταφεύγει στο γνωστό εκφοβιστικό εμφυλιοπολεμικό κλίμα. Εξάλλου, αγοραίες προεκλογικές σκοπιμότητες επιβάλλουν τη συκοφάντηση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και βαθιές καθεστωτικές επιλογές επιβάλλουν την πίεση και την πειθάρχηση του ίδιου κόμματος, την ευθυγράμμισή του με το διαβόητο συνταγματικό τόξο. Είναι δυνατόν να διεκδικείς την πολιτική εξουσία και να μην καταδικάζεις τη βία απ΄ όπου κι αν προέρχεται; Είναι όμως δυνατό να είσαι η Αριστερά του 21ου αιώνα, χωρίς να διεκδικείς την ιστορία της Αριστεράς του τόπου σου και άλλων τόπων, χωρίς να ξεκαθαρίζεις ότι η ιστορία της Αριστεράς έχει κόμματα, διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις, συγκρούσεις, αντίσταση, αγώνες, ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ένοπλες αντιδικτατορικές οργανώσεις – χωρίς εν τέλει να είσαι η Αριστερά, που επειδή αγωνίζεται για την ειρήνη και την ευτυχία, είναι διατεθειμένη να δώσει το μόνο δίκαιο πόλεμο στην ιστορία, αυτό των φτωχών κατά των πλουσίων, για να θυμηθούμε και τον Μαρξ;
Το ζήτημα λοιπόν δεν είναι η τρομοϋστερία των γνωστών κύκλων. Το ζήτημα είναι πώς το ευρύτερο κίνημα, η Αριστερά στο σύνολό της, θα αντισταθούμε στο κράτος έκτακτης ανάγκης, στην εξαίρεση δικαιωμάτων, στα νομοθετικά τερατουργήματα, στις κρατικές δολοφονίες, στα ρατσιστικά εγκλήματα, εν τέλει στο κρατικό μονοπώλιο στη βία, διεκδικώντας εκείνη την πολιτική και κοινωνική συνθήκη που η ισότητα θα εξασφαλίζει την ελευθερία και η ελευθερία θα εγγυάται την ισότητα.

Αναδημοσίευση από RedNoteBook